

ΕΣΤΙΑ

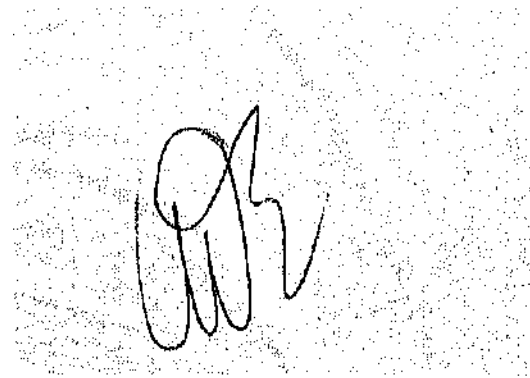
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΩΝ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

1885

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 8 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΦΡ. 8

Handwritten signature
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτική
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΑΘΗΝΗΣΙ
Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επί της Ασωφόρου Πανεπιστημίου, 39

1885

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος 10' Συνδρομή ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι σφ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ σφ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστη ἔτους καὶ ἴσιν ἐτήσιαι. — Φορτίον διημέρ. Ἐπι τῆς λεωφ. Παιδείας ἀριθμ. 88. 14 Ἀπριλίου 1885

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ

Διήγημα.

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Η΄

Αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας καὶ εἰς μάτην ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἡ Εὐφροσύνη ἐλάμβανεν ἀπόφασιν νὰ δειχθῆ ἡ γενναιοτέρα τὴν ἐπαύριον. Ἡ ἐπιούσα ἤρχετο καὶ παρήρχετο χωρὶς νὰ φέρῃ τὸν ὄρκον τοῦ Περικλέους! Ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ ἐπλησίαζεν, ἐκείνη δὲ οὐδὲν εἶχεν ἔτι κατορθώσει!

Ἐν τσοῦτω ἀνέτειλεν ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Περικλέους. Ἀπὸ πρωῒας οὗτος περιέτρεχεν ἐφ' ἀμάξης τὴν πόλιν ἀποχαρπιζὼν τοὺς φίλους, ἐν τῇ οἰκίᾳ δὲ ἐπεκράτει κατῆφεια. Ἡ θεία Ἑλένη περιεφέρετο σκυθρωπὴ καὶ ὕγρους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ δὲ Εὐφροσύνη ἐκλαίει διαρκῶς ὡς βρέφος, συλλέγουσα νῦν μὲν ἐπιπλήξεις καὶ εἶτα φιλήματα παρηγορίας παρὰ τοῦ θείου Γεωργίου, ὅστις μόνος κρύπτων τὴν συγκίνησιν του εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Περικλέους, ὅπου αἱ ἀποσκευαὶ ὄρθοντο ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐξήρχετο αὐτοῦ λέγων:

— Ἀφήστε τῶρα ταῖς ἀνοησίαις καὶ τὰ μαροκλάυματα καὶ ἰδέτε μὴ ἐξέχασε τίποτε τὸ παιδί.

Ἡ ἐσπέρα ἔφθασε καὶ τὸ δειπνον ἐγένετο σιωπηλὸν καὶ μελαγχολικόν. Ὁ θεῖος Γεώργιος ἐπεχείρησε νὰ συγκρούσῃ τὰ ποτήρια μὲ τὸν Περικλῆ λέγων:

— Κατευόδιον, παιδί μου!

Καὶ ἀμέσως λυγμοὶ ἐκ τῶν δύο κορυφῶν τῆς τραπέζης ἐξεργάγησαν, θεῖα δὲ καὶ ἀνεψιὰ ἠγέρθησαν συγχρόνως κλαίουσαι.

— Ὡ μωρία τῶν γυναικῶν! ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος Κλήμης ἀγανακτημένος καὶ ἀμέσως προσέθηκεν: Μὰ δὲν μοῦ λέτε, θὰ σὰς τὸν φᾶν τὸν Περικλῆ ἴσὸ Παρίσι; Τί ἀνοησίαις εἶν' αὐταῖς;

Ἐν σιωπῇ ἠτομάσθησαν πρὸς ἀναχώρησιν καὶ ἐφ' ἀμάξης κατήλθον εἰς Πειραιᾶ. Αἱ θωπέται τῶν δύο γυναικῶν πρὸς τὸν ἀναχωροῦντα ἦσαν ἀπερίγραπτοι.

— Τὸ βαρὺ σου ἐπανωφόρι νὰ τὸ φορέσης

μόλις ἐμῶς εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἔλεγεν ἡ θεία Ἑλένη.

— Μόλις φθάσης εἰς Νεάπολιν νὰ μὰς γράψης, ἔλεγεν ἡ Εὐφροσύνη.

Καὶ προσέθετεν ὁ θεῖος Γεώργιος μεμψιμοιρῶν:

— Πότα θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὰ ὄνυχια τους, Περικλῆ. Σοῦ μιλῶν ἴσὸν νὰ ἦσαν μωρὸ παιδάκι! Βρὶ ἀφήστε τὸν χριστιανὸ ἥσυχον καὶ δὲν εἶνε μωρουδάκι! Στοιχηματίζω πῶς σὰς βαρέθηκε...

— Κάμε μας τὴν χάρι μὲ τὴν φιλοσοφίᾳ, τοῦ λόγου σου, ἀντέλεγεν ἡ θεία Ἑλένη, ἐνῶ ἡ Εὐφροσύνη ἦτο κεκλιμένη ὑλόκληρος ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ Περικλέους, γελῶντος βεβιασμένως, ἵνα καθησυχάζῃ τὰς γυναῖκας καὶ θωπεύοντος τὴν κόμην τῆς θετῆς ἀδελφῆς του, ἣτις περιτετυλιγμένη εἰς ἐρυθρὸν τι σάλιον ἀπελάμβανεν ἐν συγκινήσει τὰς θωπέας ὡς χαϊδευμένη γαλῆ.

Ὁ ἀήρ τῆς νυκτὸς ἔπνεε δροσερός, ἡ δὲ σιγῇ τῶν ἐν τῇ ἀμάξῃ διεκόπτετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ συντόμων αὐστάσεων. Ἡ θεία Ἑλένη ἐφρόντιζε διαρκῶς περὶ τῆς ὑγείας τοῦ προπεμπομένου, ἡ Εὐφροσύνη περὶ συνεχοῦς ἀλληλογραφίας, ὁ δὲ θεῖος Γεώργιος, ἀποβαλὼν καὶ αὐτὸς τὴν στωϊκότητά του, ἤρξατο διαγράφων τῷ Περικλεῖ τὸν μέλλοντα ἐν Παρίσις βίον καὶ παρεμβάλλον ἀναμνήσεις ἐκ τῆς ἰδίας ἀλλοτε διαμονῆς ἐκεῖ.

Ἀφίκοντο ἐπὶ τέλους εἰς Πειραιᾶ καὶ τοποθετήσαντες τὰς ἀποσκευὰς ἐντὸς λέμβου ἐκάθησαν εἰς τὸ καφφενεῖον Ἰζελέπη ἀναμένοντες τὴν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀφίξιν τοῦ γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου τῶν Διαπορθμεύσεων, ἀναχωροῦντος διὰ Μασσαλίας δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀφίξιν του. Ὁ Περικλῆς καὶ ἡ Εὐφροσύνη ἠγέρθησαν μετ' ὀλίγον ἵνα περιπατήσωσιν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς προκουμαίας, ἐνῶ οἱ σύζυγοι Κλήμη παρέμενον σιωπηλοὶ εἰς τὴν θέσιν των.

— Ἡ καυμένη ἡ Εὐφροσύνη εἶνε παραπολύ συγκινημένη! εἶπεν ὁ Γεώργιος Κλήμης διακόπτων αἰφνιδίως τὴν σιωπὴν.

— Ἐχει καὶ δίκαιον, ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του. Βλίπτεις ὁ Περικλῆς καὶ ἀδελφὸς τῆς νὰ ἦτο δὲν θὰ τὴν ἠγάπα καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπεριποιεῖτο τόσον...

του φωνογράφου του. Δι' επιτηδείου και λεπτοφύους μηχανισμού αι δονήσεις των λέξεων ή των μουσικών φθόγγων χαράττονται επί λεπτεπιλέπτου φύλλου εκ κασσιτέρου ή χαλκού. Αι δονήσεις αιται άπαξ γραφίζονται διατηρούνται και δι' επιτηδείου μηχανισμού αναπαράγονται πιστώς διατηρούσαι τον τόνον, τον τρόπον της εκφράσεως, την χροιάν της φωνής του δημήσκοντος ή του μέλψαντος προσώπου ή του παιανίσαντος μουσικού οργάνου.

Αι Αθήναι εκ των πρώτων πόλεων εσχον την ευκαιρίαν ν' ακούσσαι του φωνογράφου εύθως κατά τα πρώτα έτη της ανακαλύψεως του. Ένθουμούμεθα καλώς διάφορα δημόσια πειράματα γενόμενα μετά μεγίστης επιτυχίας επανειλημμένως εν τώ χειμερινώ θεάτρῳ της πόλεως.

Πόσαι εύκολίαι και πόσα αγαθά δέν υπόσχεται εις την κοινωνίαν και ο φωνογράφος! Έκτός του ότι δι' αυτού θα διατηρώνται εις αιε εις τας επομένους γενεάς αι από στόματος αγορευσεις των μεγάλων ιστορικών άνδρών, θα παράτχη έτι και πολλές άλλας εύκολίας εις τον καθ' ήμεραν βίον. Τούλάχιστον θ' άπαλλάξη τους πολιτικούς άρχηγούς των μυρίων ένοχλήσεων των περιοδειών ανά τας έπαρχίας, προς άς τότε θα περιουδειούν θριαμβευτικώς οι φωνογράφοι φέροντες από στόματος του λαοφιλοφύ άρχηγού προσαγορευσεις και προσφωνήσεις προς τον προσφιλή λαόν. Μάλιστα, νομίζομεν, ουδέν θέλει κωλύει τότε να διδῆται εις τον φωνογράφων ή εξωτερική μορφή του άντιπροσωπευμένου προσώπου και αι προσφωνήσεις να γίνωνται πάλιν από προχείρου εξέδρας ή προστυχόντος τραπέζιου!

Ο άναγκωσται των επιστημονικών χρονικών ένθουμούνται, ότι κατά τό παρελθόν έτος έποιήσαμεν ικανόν λόγον περί της μετατροπής των μηχανικών δυνάμεων της φύσεως εις ήλεκτρισμόν. Σήμερον μανθάνομεν, ότι υπό την διέθυνσιν του Αμερικανού William Thomson συνέστη πρό των καταρρακτών του ποταμού Νιαγάρα έργοστάσιον μετά των άναγκαιων μηχανών, όπως μετατρέπη εις ήλεκτρισμόν τας παραγομένας δυνάμεις κατά την πτώσιν του ύδατος. Ο ήλεκτρισμός ούτος χρησιμεύει επί του παρόντος εις την λειτουργίαν 3000 τηλεφώνων εις 300 πόλεις ή κομμοπόλεις διανεμημένων. Τα 1500 περίπου εξ αυτών λειτουργούσιν εις την πόλιν Buffalo κειμένην 40 περίπου χιλιόμετρα μακράν των καταρρακτών του ποταμού.

Μετά την Χιον ή Ισχία και μετ' αυτήν ή Ιάβα, μετά την Ιάβαν ή Γρενάδη και μετά την Γρενάδην ή Ελλάδα! Σήμερον εύθυμοι, άνυριον εν μίξ στιγμή οι λαοί πίπτουσιν εις την φρίκην και τον πρόμον των καταστροφών. Αι πλή-

ρεις ζωής και κινήσεως πόλεις εν μίξ στιγμή μεταβάλλονται εις έρείπια, επ' ών πλανήται τό ζοφερόν και άνιλές του θανάτου φάσμα. την πρό όλίγου έτι χαρμόσυνον βοήν των εύθύμων κατοίκων διαδέχονται αι γοεραί κρυγαί και οι υπόγειοι στόνοι των υπό τά έρείπια τετραυματισμένων, συντετριμμένων, ψυχορραγούντων, άποθνησκόντων. Αύτη εινε εν σρικρή ή φοβερά εικών των καταστρεπτικών σεισμικών κλονισμών της γής.

Η Ελλάδα έτι εύρηται υπό την συγκίνησιν του εσχάτως κατά την δυτικην Πελοπόννησον συμβάντος ισχυρού σεισμού, εύτυχώς άνευ σπουδαίων καταστροφών. Το συμβάν τούτο μοι ύπενωμιρίζει έθρονον εν τῷ «Journal de Débats» του Henri de Parville, εν φ' άφου ο συγγραφεύς έγραψε περι των σεισμών της Ισχίας, της Ιάβας και της Γρενάδης, ανεμνήσθη κατόπιν και της Ελλάδος, ήν προειδοποίη διά την έρχομένην σειράν της. Τα τελευταία συμβάντα επέκυρωσαν την πρόφησιν ταύτην του διακεκριμένου γάλλου επιστήμονος, και ήδη εύρηθώμεν ή σειρά αυτή της Ελλάδος να εξωρλήθη έντελώς διά του τελευταίου σεισμού.

Οι κατά τά τελευταία έτη δυστυχώς συχνάκις επαναλαμβανόμενοι καταστρεπτικοί σεισμοί διήγειραν την προσοχήν των επιστημόνων, οτινες έπεδόθησαν εις την μελέτην του ζητήματος τούτου. Πολλαι εξήγήσεις της παραγωγής των σεισμών έδόθησαν μέχρι σήμερα και περι τούτων έγράψαμεν άλλοτε ικανά εν τη Έστία (*). Σήμερον εις τά γραφήντα έκείνχ επιπροσθήομεν και νέαν τινα τελευταίαν θεωρίαν έχουσαν υπέρ αυτής πολλας πιθανότητας αληθείας. Κατ' αυτήν, αι σεισμικαι κλονήσεις του φλοιού της γής οφείλονται κατά τό πλείστον εις αιτίας καθαρως μηχανικας και ουχι εις ήρμιστευόμενες ενεργείας. Η ύπόγειος μετακίνησις και άπόσπασις μεγάλων βραχωδών όγκων ή άποσύνθεσις και διάλυσις αυτών υπό της βραδείας και κατά μικρόν επενεργείας των υπογείων ύδάτων, και ή κατάπτωσις και κατάρρευσις των μέν επί των δε μεγάλων υπογείων στρωμάτων υποστηριζόντων την γήνην επιφάνειαν, θεωρούνται ως ή σπουδαιοτέρα αιτία των κλονισμών του φλοιού της γής, οτινες ως επί τό πλείστον συμβαίνουσι μακράν των ήφαιστειών. Ένα του κενού δε των άποσπασμένων και καταρρεόντων υπογείων όγκων γίνονται μεγάλαι γήναι μετακινήσεις, συμπίεσις, ύψιζήσεις ή άνυψώσεις προς τά άνω του φλοιού της γής, διαφόρους τροποποιήσεις και άλλοιώσεις επιφέρουσαι επί της γήνης επιφανείας.

Αξιοσημείωτον λείν εις την εξήγησιν ταύτην των σεισμών εινε, ότι αι επί της επιφανείας του

(*) «Ιδε Έστιας τόμ. 15' σελ. 617.

γήνιου φλοιού πίπτουσαι βροχαί θεωρούνται ως τά μάλα εύνοούσαι την εν τοις εσχάτοις διάλυσιν και κατάρρευσιν των μεγάλων αυτών βράχων, καθ' όσον τά άφθονα ύδατα άπορροφώμενα εκ της επιφανείας της γής καταβαίνουσι βαθύως συντελούντα ούτως εκει μάγάλως εις την μαλάκυνσιν και άποσύνθεσιν των υπογείων στερέων στρωμάτων. Των μεγάλων και καταστρεπτικών σεισμών της Ισχίας και της Γρενάδης προηγήθησαν άφθονώτατα βροχαί και πλήμμυραι εν Ιταλίχ και Ισπανίχ. Το παρόν δε έτος καθ' άπασαν περίπου την Ελλάδα υπήρξε τά μάλα βροχερόν πολλών άλλων προηγηθέντων έτών. Εν τούτοις είτε εινε αληθής, είτε μη ή εξήγησις αυτή των σεισμών, εύρηθώμεν, όπως μη ή πατρις ήμων ύποφέρει υπό των σφοδρών αυτών σεισμικών κλονισμών και θρηνήσῃ καταστροφάς. Αρκεί, μη την αλήθειαν, ο συγκλονήσας αυτήν σφοδρός έκλογικός σάλος!...

Έκ Σύρου, κατά Μάρτιον 1885.

ΦΡΕΦΕΡΥΑΝΗ.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Συνέχεια και τέλος. Ίδε προηγούμενον φύλλον.

Το ρόδον παρὰ τοις άρχαίοις ήτο άπαραίτητον. Αι χαρμόσυνοι και αι πένθιμοι τελεταί, αι πολιτικαι πομπαι και αι θρησκευτικαι τελεταί έτελούντο πάντοτε μετά ρόδων. Ένῶ δε ουδέμια μνηία γίνεται παρὰ τοις άρχαίοις των νεωτέρων ήμων άνθροδισμών συχνότατα αναφέρονται οι στεφανοί κατά τους χρόνους μάλιτά του Αριστοφάνους ή στεφανοποικία ήτο εν Αθήναις όχι μόνον επάγγελμα βιοποριστικόν, άλλ' άνεπτυχθη και εις τέχνην ιδίαν. Η υπό του Παισιου γραφέστα εικών (εν έτει 377 π. Χ.) της διασημότερας των στεφηπλόκων εθαυμάζετο και 450 έτη βραδύτερον επί Πλινίου και έτιμωτο πολλών χρημάτων. Κατ' άρχαίον έθος πριν ή προσέλη τις εις δειπνον κατά τας τελετάς εθετεν επί της ροδίνου ελαιου άποζούσης κόμης στεφανον ρόδων, διότι ένομίζετο ότι ή όσμη των ρόδων άπομακρύνει την μέην, ως να ήδύνατο τό άνθος των χαρίτων και διά μόνης της παρουσίας αυτού να προφυλάξη από του άπρεπούς. Βραδύτερον, επειδή ολόκληρόν ρόδον έφαινετο βαρύ επί της κεφαλής, κατεσκευάζον στεφανους εξ έρμαθών απλών πετάλων ρόδων και δι' αυτών εκόσμουον τό μέτωπον, τον λαιμόν και τους βραχιόνας. Πλην τούτου δε διά ρόδων περιεκύλων τας κύλικας, έρράντιζον την τραπέζαν διά φύλλων ρόδων, ανεπαύοντο επί ροδίνων κλισίων, δηλ. επί προσκεφαλαίων πεπληρωμένων φύλλων ροδών και επ' ολου δε του εδάφους έσκόρπιζον

ρόδα, όπως «βαίρωσιν επί ρόδων» οι κίονες επίσης και οι τοίχοι των αίθουσών κατά τας εορτάς έφερον ροδίνοους όρμαθους άνθών, έντός δε αυτών ανεπίδων πίδακες διαχέοντες ροδίον ύδωρ. Αλλά και εν ταις τρωαίς των Ρωμαίων τό ρόδον έλάμβανε μέρος. διότι αι ρωμαϊκαι μαγειρικαι περιέχουσι συνταγάς προς κατασκευήν πουδιγγών εκ ρόδων, γλυκισμάτων εκ ρόδων, ρόδων διατετηρημένων, όπως εν μέρι γίνεται και σήμεραν παρ' ήμιν διά της κατασκευής της ροδοζακχαράως. Επίσης ο ροδίτης οίνος έθειωρείτο ως ο λαμπρότερος πάντων, όμοιος προς τό νέκταρ των θεών.

Έτερα παραδείγματα αληθούς ροδομανίας παρέχει ή Κλειοπάτρα, ήτις έπλήρωσε τό έδαφος του έστιατορίου διά ρόδων μέχρις ύψους ενός πήχεως, επ' αυτών δε εξέτεινε δικτυον, επ' ου ως επί ελαστικού εδάφους εστήθησαν αι τραπέζαι και εκαθέσθησαν οι δαιτημόνες. Το δειπνον τούτο έστοίχισε μυθώδες χρηματικόν ποσόν. Α Τη δε τετάρτη των ήμερών ταλανταίους εις ρόδα μισθούς δέδωκε και κατεστρώθη επί πηχυαία βάλη τά εδάφη, των δένδρων έμπεπετασμένων δικτύοις τοις έλιξιν» λέγει Σακράτης ο Ρόδιος παρ' Αθηνάιχ. Ο Νείων παραγγείλας ποτέ ρόδα εξ Αλεξανδρείας εν ώρα χειμώνος επί τινι εορτῃ κατέβαλεν ως τίμημα τόνον χρυσού, ο δε παραφρων Ηλιογάβχλος έρραψέ ποτε εν τη αίθουση της εορτής από της όροφής τόσον πλήθος ρόδων, κρίνων, υακίνθων, ναρτίσων και ίων, ώστε πολλοί των δαιτημόνων επίνγησαν, μη δύνηθέντες ν' άπομακρυνθώσι ταχέως. Ίσως δε ή Νέμεσις εκδικείται σήμεραν την άφρονα ταύτην σπατάλην των ρόδων υπό των άρχαίων Ρωμαίων, καθ' όσον οι σημερινοί αυτών άπόγονοι δέν δύνανται να ύποφέρωσι την όσμην των άνθών ιδίως δε των ρόδων. Διηγούνται τούλάχιστον ότι και μόνη ή θεα ρόδου εν τη αίθουση Ρωμαίας των ήμερών μας προκαλεί ζωηράν δυσάρεσκείαν, προϊούσαν ένίοτε μέχρι σπασμών.

Πλην της χρήσεως των ρόδων κατά τας εορτάς οι άρχαίοι μετεχειρίζοντο αυτά και κατά τας θυσίας. Ούτω διά ρόδων εκόσμουον τό θυματα ως και τά άγάλματα του θεού, προς τον έθουον και την κεφαλήν του ιερέως, όστις έεσρεν αυτό εις τον βωμόν. Επίσης ή νύμφη προσερχομένη εις τον άνθροστολίστον οίκον του γαμβρού έφερεν υπό τον ροδόχρον αυτής πέπλον στεφανον εκ ρόδων και μυρτων. Όταν δε ο νικητής επέστρεφεν εις την αιωνίαν πόλιν θριαμβεύων, διεσκορπίζοντο επί της όδοϋ αυτού ρόδα. αυτός δε ούτος και άπασα ή στρατιά έφερε περικεφαλαίως άνθροστολίστας.

Είδομεν ανωτέρω ότι τό ρόδον ήτο σύμβολον της παροδικότητας των ανθρωπίνων πραγμάτων, τούτου, δε ένεκα εγίνετο χρήσις αυτού κατά τας

Και ὁ ἱστορικός Φλάβιος Ἰώσηπος γράφει περίπου τὰ αὐτά, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἀποδίδει τὴν ἐφεύρεσιν οὐχὶ εἰς ἐμπόρους ἀλλ' εἰς πειραιάς.

Ἄλλ' ἡ παράδοσις αὕτη εἶνε ἐσφαλμένη. Ἡ ὕαλος ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ὡς ἀποδεικνύει τούτο ἡ ἀνεύρεσις ὑαλίνων σφαιριδίων ἐν τοῖς μνημείοις τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς. Ἄλλως δὲ πρὸς σχηματισμὸν τῆς ὕαλου ἀπαιτεῖται θερμοκρασία 1000°, ὡστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ τῆξις διὰ τῆς θερμότητος τῆς διὰ τὸ φαγητὸν πυρᾶς.

Ἡ ὕαλος ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις, συνεχῶς δὲ ποιοῦνται μνίσαν αὐτῆς οἱ Ἕλληνες καὶ λατινοὶ ἱστορικοί.

Κατὰ τὸν Στράβωνα, τὸν Θεόφραστον καὶ τὸν Γάλιτον, καταλληλοτέρα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν πρὸς κατασκευὴν τῆς ὕαλου θεωρεῖται ἡ ἄμμος τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Βήλου, ἐκβάλλοντος εἰς τὴν Μεσόγειον παρὰ τὴν Πτολεμαίδα. Ὡς ἐκ τούτου πολλὰ ὑαλοποιεῖα ὑπῆρχον, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ τούτου. Ἐκ τῆς Σιδῶνος καὶ τῆς Τύρου, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ διασημότερα, παρελάμβανον ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου τὸ ἀναγκαίουν αὐτοῖς ὕλικόν.

Ἡ ὕαλος ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, διότι γίνεται μνεία αὐτῆς ἐν τῇ Βιβλίᾳ τοῦ Ἰάθ καὶ ἐν ταῖς Παροιμίαις τοῦ Σολομῶντος, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις πρὸ τρισχιλίων καὶ πλέον ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολὺ πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν Ἰουδαίων, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς εὑρέσεως ὑαλίνου περιδεραίου ἐν τῷ τάφῳ ἐν Θήβαις, φέροντος ἱερογλυφικὴν ἐπιγραφὴν, γνωστοποιούσαν τὴν χρονολογίαν αὐτοῦ· πολλὰ ὑαλινὰ κοσμήματα εὑρέθησαν ἐπίσης ἐπὶ μωμιῶν, προερχομένων ἐκ τῶν τάφων τῆς Μέμφιδος καὶ τῶν Θηβῶν. Σημειωτέον ὅτι τὰ ὑαλοποιεῖα τῶν δύο τούτων πόλεων ἐφημιζόντο διὰ τὴν κατασκευὴν χρωματιστῆς ὕαλου.

Μετὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἠδουκίμωσαν, καθὰ προείπομεν, οἱ Φοίνικες ἐν τῇ ὑαλοποιίᾳ, παραλαβόντες αὐτὴν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων. Ὁ Πλίνιος ὑπερπαινεί τὴν τελειότητα τῶν ὑαλοποιῶν τῆς Σιδῶνος, κατασκευαζόντων ὀγκωδέστατα ὑαλινὰ ἀντικείμενα, βεβαίως δ' ἦτο ἐξ ὕαλου ἡ στήλη τοῦ καοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Τύρῳ, ἣτις ἐνομιζέτο μὲν ὅτι συνέκειτο ἐκ πελωρίου σμαράγδου, ἀλλ' ἦτο ἀπλῶς χρωματιστὴ ὕαλος. Ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Φοινίκης ἡ ὑαλοποιία ἐξηπλώθη εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, καὶ εἶτα ἔλαθε μείζονα διάδοσιν.

Καὶ οἱ Πέρσαι μεταχειρίζοντο ὑαλινὰ ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἐκίνησαν τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀθηναίων πρέσβων, καὶ ἐφάνησαν αὐτοῖς ὡς τὸ ἄκρον ἔωτον τῆς πολυτελείας, ὃ δὲ Πλίνιος ἀναφέρει ὅτι

ὑπῆρχον ὑαλοποιεῖα καὶ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, τοῖς Μήδοις καὶ τοῖς Κέλταις. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ βιομηχανία αὕτη εἰσῆχθη μόνον ἐπὶ Κικέρωνος, πρὸ τούτου δὲ ἦσαν τοσοῦτον σπάνια ἐν Ῥώμῃ τὰ προϊόντα τῆς ὑαλοποιίας, ὡστε ὁ Νέρων ἐπλήρωσε διὰ δύο ὑαλινὰ ποτήρια χίλια δρακμόσια περίπου φράγκα. Κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρήλιος ἐκυρίευσε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἀντὶ χρηματικῆς φόρου ἀντικείμενα ὑαλοποιεῖα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ βιομηχανία αὕτη ἐποίησεν ἐν Ῥώμῃ ταχέως καὶ γιγαντιαίας προόδους. Ὑπῆρχον ἐν Ῥώμῃ, κατὰ τὸν Πλίνιον, πλουσιώτατον θεατρὸν, τριώροφον, τὸ τοῦ Σκαύρου, ἔχον 360 στήλας ἐκ μαρμάρου Πεντηλησίου, καὶ τοῦ ὑποῦ ὁ πρῶτος ὄροφος ἦτο μαρμαρίνος, ὁ δεύτερος ὑαλίνος καὶ ὁ τρίτος ἐξ ἐπιχρύσου ξύλου. Ἀλλὰ καὶ οἱ οἴχοι τῆς οἰκίας τοῦ Φέρμου, κατὰ τὸν Βοπίσκον, ἦσαν ἐπιστρωμένοι ἐπωλεν ἐκ τετραγώνων ὑαλίνων πλακῶν.

Κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, ὅτε ὁ Κωνσταντῖνος μετέφερε τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἐκ Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, ἡ ὑαλοποιεῖα βιομηχανία παρήκμασε ταχέως ἐν Ῥώμῃ καὶ εἶτα ἐξέλιπε καθ' ὅλοκληρίαν, ἀλλ' ἀνεπτύχθη ἐν τῇ νέᾳ πρωτεύουσῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν αὐτοκρατόρων. Ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος ἀπήλλαξε τὰ ὑαλοποιεῖα παντὸς φόρου, συνεπέα δὲ τῶν προνομίων ὧν ἀπέλαυνεν ἡ βυζαντινὴ ὑαλοποιεῖα ἐποίησε ταχέως προόδους, καὶ τοσοῦτον ἀνεπτύχθη, ὡστε τὰ προϊόντα αὐτῆς συγκαταριθμοῦντο μετὰ τῶν πολυτιμῶν δώρων, τὰ ὁποῖα οἱ Αὐτοκράτορες τῆς Ανατολῆς ἀπέστελλον πρὸς τοὺς βασιλεῖς τῆς Δύσεως. Τῇ 926 ὁ Αὐτοκράτωρ Λεκαπηνὸς ἔστειλε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας Οὐγον ὡς δῶρον ὑαλινὰ ἀγγεῖα βυζαντινῆς κατασκευῆς. Πικρὸς τοῦ Βυζαντίου ὑαλοποιεῖα ὑπῆρχον καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Πρῶτοι οἱ Βυζαντινοὶ μεταχειρίσθησαν τὴν ὕαλον διὰ τὰ παράθυρα τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν δὲ τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ τοῦτο ἐγένετο πολὺ βραδύτερον. Οὕτως ἡ ὕαλος εἰσῆχθη ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν 11' αἰῶνα, ἐν δὲ τῇ Γερμανίᾳ καὶ τὸ δεύτερον ἐν Ἰταλίᾳ ἐνθα, καθὰ προείπομεν, ἐξέλιπε καθ' ὅλοκληρίαν, κατὰ τὸν 11' αἰῶνα. Αἱ πρῶται χρωματιστὰ ὕαλα ἐφάνησαν ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν 12' αἰῶνα, δύσκολον ὅμως νὰ ὀρισθῆ ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἤρχισαν μεταχειριζόμενοι λευκὰς ὕαλους διὰ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν. Λέγεται ὅτι ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν 14' αἰῶνα ὑπῆρχον ὑαλινὰ παράθυρα μόνον ἐν ὀλίγαις ἐκκλησίαις, ἡ γῆσις δ' αὐτῶν ἐγένετο γενικωτέρα ἀπὸ τοῦ 15' αἰῶνος, ὅπότε καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἀπὸ στενωτάτων ἐγένοντο μεγαλείτερα, δόντος πρῶτον τὸ παράδειγμα Φραγκίσκου τοῦ Α', ὅστις ἤρυνε τὰ παράθυρα τοῦ

Λούβρου, διὰ νὰ ὑποδεχθῆ τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Ε'.

Πρὸ τινῶν ἐπι αἰῶνων ἡ ὕαλος ἦτο σπάνια καὶ πολυτιμωτάτη ἐν Ἀγγλίᾳ. Οὕτω τῷ 1567 οἱ ὑπῆρται τοῦ πύργου τοῦ δουκὸς Νερθουμβερλάνδ' εἶχον λάβει αὐστηρὰν διαταγὴν ἀφαιρῶσι τὰ ὑαλώματα τῶν παραθύρων τοῦ πύργου αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ δουκὸς καὶ τῆς οἰκογενείας του θέτοντες αὐτὰ εἰς μέρος ἀσφαλές, ὅπως τὰ τοποθετῶσι καὶ πάλιν κατὰ τὴν ἐπαυδοῦν τοῦ δουκὸς. Ἐν δὲ τῇ Σκωτίᾳ καὶ μετὰ τὰ 1661 τὰ παράθυρα τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν δὲν ἔφερον ὕαλους ἀλλὰ μόνον τὰ παράθυρα τῶν κυριωτέρων δωματίων τῶν ἀνακτόρων. Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 15' αἰῶνος ὑπῆρχον καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὕαλα μόνον εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἀλλὰ μεγίστη φροντίς ἐλαμβάνετο πρὸς διατήρησιν αὐτῶν ὡς ἀποδεικνύει ἡ ἐπομένη σημείωσις, φέρουσα ἡμερομηνίαν 1557, καὶ εὑρεθεῖσα μετὰ τοῦ σχεδίου τοῦ βασιλικῆς μεγάρου Alaweik.

« Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τοὺς σφοδρούς ἀνέμους αἱ ὕαλα τοῦ μεγάρου τούτου καὶ τῶν λοιπῶν μεγάρων τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος φθίρονται καὶ καταστρέφονται, καλὸν θὰ ἦτον ὅπως τὰ ὑαλώματα ἐκάστου παραθύρου, ὅταν ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἀναχωρῆ ἐκ τῶν βηθόντων μεγάρων μετὰ τὴν ἐν αὐτοῖς διαμονὴν του, καὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἀφαιρούμεναι τίθενται εἰς μέρος ἀσφαλές· ὅταν δὲ ἡ Α. Ὑψηλότης ἐπανέλθῃ, δύνανται νὰ τὰ τοποθετήσωσι καὶ πάλιν χωρὶς δαπάνης, ἐνῷ ἄλλως ἡ φθορὰ θὰ ἦτο δαπανηρὰ, ἀπαιτούσα μεγάλας ἐπιδιορθώσεις. »

Ἐν Παρισίαις μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 12' αἰῶνος ὑπῆρχον ἐργάται ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἐπιθεσιν χάρτου ἐπὶ τῶν παραθύρων.

Τῷ 1203, μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν λατινῶν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ τότε θαλασσοκράτωρ Ἑνετία προσκλήσασα ἐκ Βυζαντίου ὑαλοποιούς, ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς ἐνετοὺς πολίτας, ἐχορήγησεν αὐτοῖς προνόμια, ἔκτοτε δ' ἤρξατο ἡ ἀκμὴ τῆς ἐνετικῆς ὑαλοποιίας. Ἡ ἐνετικὴ δημοκρατία ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ ὑποστηρίζουσα τὴν ὑαλοποιίαν, κατέστησε ταχέως αὐτὴν μονοπώλιον, ἐπὶ πολλοὺς δ' αἰῶνας ἐπλούτισε ποιούσα διὰ τῶν πολυαριθμῶν αὐτῆς πλοίων μεγίστην ἐξαγωγὴν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 17' αἰῶνος τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα μετέφερε τὰ ὑαλοποιεῖα εἰς τὸ νησιδριον Μουράγο, παρὰ τὴν Βενετίαν, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ὡς ἐξ αὐτῶν ὑπῆρχε φόβος πυρκαϊῶν ἐν τῇ πόλει, πράγματι ὅμως ὅπως ἐπιτηρῆ τοὺς ἐργάτας. Ἀλλὰ τὰ ἀριστοουργήματα τῆς ἐνετικῆς ὑαλοποιίας παρήχθησαν μόνον μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε κατέφυγον εἰς Ἰταλίαν οἱ τοῦ Βυζαντίου Ἕλληνες.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἡ ὑαλοποιεῖα ἐτελειοποιεῖτο, κατὰ τοσοῦτον ἠῤῥαξαν καὶ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα τῆς κυβερνήσεως ὅπως κρατηθῆ μυστικὸς ὁ τρόπος τῆς βιομηχανίας ταύτης. Οὐδεὶς ξένος ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰ ἐργαστήρια, εὑρισκόμενα πάντα ἐπὶ τῆς νήσου Μουράνο, ἡ ἐργασία διεμεριζέτο πάντοτε μεταξύ τῶν ἐργατῶν, ὡστε οὗτοι ἀσχολούμενοι εἰς ἓν εἶδος ἐργασίας, ν' ἀγνοοῦσι τὸν τρόπον τῆς ὅλης κατασκευῆς, αὐστηροὶ δὲ νόμοι, δημοσιευθέντες ὑπὸ τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα, ἀπηγόρευον πρὸς τοὺς ἐργάτας ν' ἀποκαλύψωσι τι πρὸς τοὺς ξένους. Ἐν ἄρθρῳ τοῦ νόμου εἶχεν ὡς ἐξῆς « Ἄν εἰς ἐργάτης μεταφέρῃ τὴν τέχνην του εἰς ξένον τόπον, ἐπὶ τῇ βλάβῃ τῆς Δημοκρατίας, διατάσσεται νὰ ἐπανέλθῃ. Ἄν δὲν ὑπακούσῃ, φυλακίζονται τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ἢ οἱ στενωτέρω αὐτοῦ συγγενεῖς. . . Ἄν δὲ, παρὰ τὴν φυλάκισιν τῶν συγγενῶν του ἐπιμένῃ διαμένῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐπιφορτίζεται μυστικὸς πρᾶκτωρ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ὁ νόμος ἦτο σκληρότατος, ἀλλὰ τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα δὲν ἤστεινέτο.

Ἀλλὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ δρακοντείου τούτου νόμου ἐμετρίαζον τὰ προνόμια ὧν ἀπέλαυνον οἱ ὑαλοποιοὶ τοῦ Μουράνο. Οὗτοι εἶχον τὸν τίτλον πολίτου, ἐδικαιοῦντο ν' ἀνέλθωσιν εἰς τ' ἀνώτερα ἀξιώματα, οἱ εὐγενεῖς Πατρίκιοι ἠδύναντο ἄνευ ἐξουτελισμοῦ νὰ νυμφεύωνται τὰς θυγατέρας αὐτῶν, τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γάμων γεννώμενον τέκνον ἐτήρει τοὺς τῆς εὐγενείας τίτλους αὐτῶν, ὃ δὲ Δύτης ἐπισκέπτετο ἐπισήμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ὑαλοποιεῖα τοῦ Μουράνο, ἐμφανίζων οὕτω τὴν σημαίαν ἣν πρὸς αὐτὰ ἀπέδιδε. Συνεπέα τῶν μέτρων τούτων ἡ Ἑνετία κατὰ τὸν μεσαίωνα ἀπέκτησε μυθώδη πλοῦτη ἐκ τῆς ὑαλοποιεῖας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν κατόπτρων, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ ὑαλοποιία εἰσεχώρησεν εἰς Γερμανίαν καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, καὶ οὕτως ἔληξε τὸ μονοπώλιον τῆς Ἑνετίας.

N.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐἶνε ὀδυνηρὸς ὁ θάνατος; Τίνας ἐνεκεν πάντας ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται αὐτόν; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας ἀπαντᾷ ὡς ἐπομένως ὁ ἀγγλος ἱατρός Beardsley.

Ἐἶνε ὅλως ἐσφαλμένη, κατὰ τὸν ἀγγλον ἱατρόν, ἡ ἐν γένει ἐπικρατούσα ἰδέα, ὅτι ὁ θάνατος εἶνε συνήθως ὀδυνηρὸς. Ὁ θάνατος κατὰ τὰς πλείστας ἂν οὐχὶ καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις εἶνε ἀποτέλεσμα καθαρῆς φυτικῆς. Ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν ἐκφρασὴν αὐτοῦ, πίπτει εἰς τεμάχια καθὼς τὸ μαρτυρῶν ἄνθος, ἐν δ' ἐγίνωσκεν ὅτι τοῦτο εἶνε ἥμισυ ὀδυνηρὸν θὰ ἐλευθέρη τὴν προστέγγισιν του οὐχὶ μετὰ τρόμου, ἀλλὰ λίαν συνεχῶς μετ' εὐχρηστικῆς ἢ τοῦλάχιστον μετὰ περιεργείας.

Ἐφ' ὅσον ἐπέρχεται ἡ ἐκλυσις τῶν νευρικῶν δι-

νάμειον ή άγρουσα μικρόν κατά μικρόν τόν άνθρωπον εις την τελικήν άπονήκωσιν, ή αίσθάνεται βεβαίως συναισθησιν άναπαύσεως άνάλογον της προηγουμένης του ύπνου, και άντι βασιάνων και άγωνιών ως περιστασία συνήθως, οίονει άόριστον εύχρησιστην. Πιθανώτατα μεγάλως όμοιάζουσι τας έντυπώσεις του θνήσκοντος αι παραγόμεται έντυπώσεις εκ της θεραπευτικής χρήσεως του όπλου, του αιθέρος και πάντων των ναρκωτικών. Ήξαιρέσει των παραισθήσεων των προκυπτουσών βεβαίως ένίστε έν της άτελους ενεργείας του εύκεφάλου, αι έντυπώσεις αύται ούδέν βεβαίως δύναται νά έχωσι τδ όδονηρόν. Ήκειδή τδ άνωθρακικόν όξύ δηλητηριάζει και καθιστά άκαίσθητα τά πλείστα των γαγγλίων, άποκαθίσταται γενική άναληγησία. Έν γένει άδύνατον νά υπάρξη συνείσθησις πόνου άφού δέν υπάγχει έρεθισμός.

Τας θεωρίας ταύτας έπικυρεΐ πληρέστατα ή πετρικ. Αί ζυροτομιαί, αι μαρτυρίαί ανθρώπων οίτινες, άφού ύπετέθησαν νεκράί άνεκλήθησαν εις την ζωήν, και αι διαβεβαιώσεις έτοιμοθανάτων δυνηθέντων ν' άπαντήσασιν εις τας περι τοΐ προκειμένου άπευθνομένης αυτοΐς έρωτήσεις, καταδεικνύουσιν ότι ο θάνατος ούδέν έχει τδ όδονηρόν. Ο Βούρνεϋ ισχυρώς έπάλασε κατά των πειρωμένων ν' άναστήσασιν αυτόν μετά τόν πνιγμόν αυτού, διότι εύρισκε μεγάλην εύχρησιστην έν τή άσφυξία αυτού. Ο μέγας περιηγητής Σολάνδερ έθεώρησε την συναίσθησιν του ύπερβολικου ψύχους τασούτω εύφρόνουον, ώστε πρώτος εκ των συνοδοιπέρων αυτού κατεκλήθη επί της γίνουσας διά νά ύποστη τδ είδος τούτου του θανάτου. Ο Ούίλλιαμ Χούντερ ψυχροπραγών έλυπαίτο διότι δέν ήδύνατο νά γράψη α πόσον είχε εύχρησιστον τδ άποθνήσκειν. «Τά μικρά παιδιά άποθνήσκουσι μετά της γαλήνης ήν έχουσι όταν κοιμούνται. Πόσοι γέροντες και άσθενείς ώφειλον νά θεωρώσι τόν θάνατον ως άπολύτρωσιν! Τρομερώτεραι βίασαιο θεωροϋνται έν γένει ο άπαγχονισμός και ή σταύρωσις, και έν τούτοις έτάγεται εκ των ύποστάτων την βίασαν εν ταύτην χωρίς όμως ν' άποθάνωσιν εξ αύτης, ότι βραχυτάτην άγωνίαν διαδέχονται σχεδόν πάραυτα αι γλυκύτεραι παραισθήσεις.

Ο άγγλος Ιατρός καταλήγει έπομένως εις τδ συμπέρασμα, ότι ο θάνατος ούδαμώς είναι έδονηρός εις τόν άνθρωπον ως δέν είναι και ή γέννησις αυτού. Τούτο έμάντευσεν ο Σαικσπήρος, οτε ειπεν ότι ο φόβος του θανάτου έχκεται ίδίως έν τώ φόβω του άγνωστού. Η προσέγγισις του έπικειμένου σκότους και ούχι αι επανακατάσεις της σαρκός καθιστώσι προς ήμάς συνήθως όδονηράν την ιδέαν της άναπορεύτου άναχωρήσεως.

Διά λόγους, ους άποσιωπώ όπως μή μακρολογήσω, γράφει ο Δουβιδιέ, έξησα επί δύο μήνας μετά των βατράχων. Έσποδάσα έπομένως αυτούς, και δύναμαι νά βεβαιώσω ότι οι βάτράχοι έχουσι ηπιώτατον χαρακτήρα. Ήνε λίαν εύθυμοι, και διασκεδάζουσι μετά θαυμασίως χάριτος. Απατώνται οι ψυχοδύφαι διατεινόμενοι ότι ο βάτραχος φοβεΐται τόν άνθρωπον. Δυσπιστεί προς αυτόν και καλώς πράττει· άλλ' όταν έννοήσῃ ότι ο άνθρωπος δέν θέλει νά τόν βλάψῃ, πλησιάζει προς αυτόν εύχρησιστως, και φαίνεται διατεθειμένος νά ζήσῃ φιλικώς μετ' αυτού. Έντός έλαχίστου χρονικου διαστήματος οι περι έμέ βάτράχοι ήλθον

παίζοντες προς έμέ και μετ' έμοϋ. Μδ παρώξινον και με προσεκάλουν νά συμμετάσχω των παιγνιδίων αυτών όταν δ' ένέβιδον εις την επιθυμίαν των έδιπλασιάζον τας φιλοφρονήσεις των. Άγνοϋ άν, ως διατέθη ο μυθογράφος, έξαρύθησαν άλλοτε τδ δημοκρατικόν αυτών πολιτευμα, άλλ' ειδον αυτούς ζώντας άριστα· ούτε υπάλληλοι ούτε άρχοντες, άλλα πλήρη ισότης. Ούδεις λαός τηρεί μάλλον αυτών την τάξιν και την έλευθερίαν. Α! άν όλαι αι δημοκρατίαί όμοιάζον την των βατράχων, βεβαίως θα έγινόμην δημοκρατικός.

Έν Λονδίνω, μεθ' όλουσ τούσ πολιτικούς περιστασμούς, άμμάζουσι συνεχώς τελούμενοι άλεκτορομαχίαί, και οι οικιστάι των άγώνων τούτων συνέργοντι στοιχηματίζοντες μεγάλα ποσά. Έσχάτως έν τινι άλεκτορομαχία, καθ' ήν ο άλέκτωρ Argesoif, μέχρι τινός νικητής εις πλείονος των είσσι μαχών, έικήθη υπό του αντιπάλου του ένίματι Gallois, τδ στοιχηματα άνήλθον εις 16,000 στεργλίνας. Η άστυνιμία παρέστη άπαθώς, ως πάντοτε, εις τδ θέμα, και μόνον κατά τδ τέλος της παραστάσεως ένιμήθη όπως συλλάβῃ θεατήν τινα, βουσις άπήρχετο φέρων υπό τδ ένδμά του νεκρόν άλέκτορα. Η περι ής ο λόγος άλεκτορομαχία έτελέσθη έν τώ κέντρω του Λονδίνου, διρκέσασα από της μεσημβρίας μέχρι της πέμτης ώρας. Μετά τόν θάνατον του Argesoif δεκαπέντε έτι άλέκτορες απέθικον επί του πεδίου της μάχης, τινάς δέ έλεήσαντες οι κύριοι αυτών ένεκα των πληγών των απέσυραν του άγώνος. Ο Gallois, άπομεινας μόνος κύριος του πεδίου, έξήγειρε τόσο ένθουσιασμόν, ώστε οι ύπερ αυτού στοιχηματίσαντες περιήγαγον αυτόν έν θριάμβω, άν και ή οικτρά θεά του εκ της μάχης δέν τῷ παρείχε τδ ήθος θριαμβευτου.

Κατά τδ 1850 αι Ήνωμένοι Πολιτεΐαι κατέχον 29 έργαστάσια μεταξίνων ύφασμάτων, περιλαμβάνοντα 8,570 έργάτας και διαθέτοντα κεφάλαιον 30 εκατομμυρίων δραχμών. Κατά τδ 1883 ο αριθμός των έργαστασιών άνήρχετο εις 383, ο αριθμός των έργατών εις 30,000 και τδ κεφάλαιον εις 500,000, 000 δραχμών. Οι Αμερικανοί δέν μεταχειρίζονται μόνον μετάξιν της Κίνας και της Ιαπωνίας, άλλα και μετάξιν προσερχομένην εκ Λουϊζιάνης, Πενσυλβανίας, Καλιφορνίας, Μισσυρι, Αλαβάμας κ.λ. Έκ τούτου έξηγεΐται διατι ή έξαγωγή μεταξίνων ύφασμάτων εξ Ευρώπης εις Αμερικην ήλαττώθη τούτων.

Τῃ 18 Μαρτίου περι την έσπέραν άφίκετο εκ Λονδίνου εις Κολωνίαν τδ πρώτον ατμόπλοιον της βασιχης εταιρίας όνομαζόμενον «Industrie». Σκέψις δέ γίνεται νά κατασκευασθώσι πλείονα τοιαύτα ποταμο-θαλάσσια ατμόπλοια, ότινα νά εκτελεδωσι τακτικώς πλόας από Κολωνίας εις Λονδίον.

— Αλλά, γιατρέ, έχεις τρομερά καταρρόή γιατι δέν κίνεις τίποτα νά περάσῃ;

— Νά σου πώ; Δαρσάν δέν θέλω νά γιατρέψω τόν έαυτό μου, ούτε πάλι θέλω νά τδ πάρω χρήματα.